

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Δημ. Α. Κορομηλάς

Η αθάνα περιστερά

Κωμειδύλλιον

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1892 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 8 (1892), σ. 153-178.

Η ΑΘΩΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΕΡΚΑΛΗΣ
ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ
ΔΕΚΑΣΤΟΣ

ΜΑΡΩ
ΣΟΦΙΑ
ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1880.

[Τὰ ᾄσματα ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Φ. Σκόκου]

Ἀΐθουσα, ἧς ἡ διασκευὴ ἀπλουστάτη· θύρα εἰς τὸ βάθος, ἕτεροι
πλαγίως· παράθυρον δεξιᾶ. Ἀνάκλιντρον ἀριστερᾶ· ἔδραι, ἐδώ-
λια, κτλ. τράπεζα δεξιᾶ.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐξηπλωμένος,
ΣΟΦΙΑ παρ' αὐτῷ καθημένη, ΖΑΜΠΕΤΑ
εἰσερχομένη ἀκροποδητεῖ.

ΖΑΜΠΕΤΑ χαμηλοφώνως. — Τὸν ἀφέντη τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος βα-
βειὰ καὶ βαθειά.

ΣΟΦΙΑ ὁμοίως. — Τὴν πόρτα κάτω τὴν ἔχεις κλεισμένη ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Κλεισμένη εἶνε, μὴ φοβᾶσαι.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Καϋμένη Ζαμπέτα, δὲ μοῦ φέρνεις ὀλίγο
νερό, σὲ παρακαλῶ ;

ΣΟΦΙΑ πρὸς τὴν ἀπερχομένην Ζαμπέταν. — Φέρε καὶ γλυκό.

ΖΑΜΠΕΤΑ ἰσταμένη παρὰ τὴν θύραν δεξιᾶ. — Γλυκὸ ποῦ νὰ τό 'βρω ;...
τὰ κλειδιά τὰ ἔχ' ἡ κυρὰ μαζῆ της. . .

ΣΟΦΙΑ. — Μέσ' ἔς τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα εἶνε ἕνας κεσσές.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Για να τὰ βάλῃ μ' ἐμένα ἔπειτα ὁ ξεκου-
τιασμένος ;

ΣΟΦΙΑ. — Αἶ, καλά . . . φέρε νερό . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἰδίᾳ ἀπερχομένη.* — Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ στέκεσαι
σούζα μπροστά μου . . .

ΣΚΗΝΗ Β'

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῆς ΖΑΜΠΕΤΑΣ

ΣΟΦΙΑ. — Τὸ τί ὑποφέρω μ' αὐτῇ τῇ Ζαμπέτα δὲ λέγεται,
καυμένη . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ. — Παράβλεπε κ' ἐσὺ καμμιά φορά, κ' ἔχε
τὸ νοῦ σου 'ς τὴ μητέρα σου νὰ μὴ μᾶς τσακώσῃ . . .

ΣΟΦΙΑ *ἐγειρομένη καὶ γελῶσα.* — Πέντε μῆνες τώρα δὲν ἔννοιωσε
τίποτε καὶ θέλεις τώρα νὰ ξυπνήσῃ ;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ. — Ξέρω ἐγώ ;

ΣΟΦΙΑ *ᾄδουσα.* Ἀριθ. 2.

Ἔννοια σου, φῶς μου, μὴ σὲ μέλη
κ' ἔλαβα μέτρα ἐγὼ γιερά,
ἔχω μιὰ μάννα ποῦ εἶνε μέλι
καὶ τὴν γελᾶω μιὰ χαρά.
Εἰς τῆς φινέτσαις εἶμαι φίνα
τοὺς παίζω ὅλους σὰν μωρά,
Κ' ἄς μ' ἔχουν ὅλοι 'ς τὴν Ἀθήνα
πῶς εἶμ' ἀγνή περιστερὰ.
Ὅλ' ἡ τέχνη εἶν' αὐτῇ
νὰ 'σαι κάλτσα τοῦ διαβόλου
καὶ νὰ μὴ σὲ νοιώθουν διόλου
ὄλ' οἱ ἄλλοι οἱ κουτοί,
ναί, ὄλ' οἱ ἄλλοι οἱ κουτοί !

Ἡῦρα μιὰ τέχνη ποῦ 'νε τρέλλα,
στέλνω τὴ μάνα μ' τὴ χαζή,
πότε γιὰ φόδρα, γιὰ δαντέλλα
'ς τό 'να καὶ 'ς τ'ἄλλο μαγαζί.
Κ' ἐνώ ἡ μάννα τριγυρνᾷ
'κεῖ ποῦ τὴν στέλνω γιὰ δουλειά,
ἡ κόρη τῆς ἐδῶ περνᾷ
'ς τοῦ ἔρωτα τὴν ἀγκαλιά.
Ὅλ' ἡ τέχνη κτλ.

Ἄμ' ἂν δὲν ἦταν ἡ μητέραις
νὰ τρέχουν 'ς τὰ ἐμπορικά,

τότε ἢ δόλιας θυγατέρας
 θὰ τὴν περνούσαμε κακά.
 Ὅσον τὸ σπῖτι πάντα κλειδωμέναις
 θὰ μᾶς ἐστρῶναν ἔς τὴ δουλειὰ
 χωρὶς νὰ ξέρωμ' ἢ καυμέναις
 ἀγάπης χάρδια καὶ φιλιὰ.
 Ὅσον ἢ τέχνη κτλ.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἡ κυρία, ἡ κυρία . . . γρήγορα . . .

ΣΟΦΙΑ τεταραγμένη ἐνῶ ὁ Κουρκουλιὸς ἀναζητεῖ τὸν πῖλον τοῦ ἀνακηδήσας. —

Ἔρχεται ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὴν εἶδ' ἀπὸ μακρὰ καὶ τῆς ἄνοιξας . . . Νά . . .
 τὴν ἀνεβαίνει τὴ σκάλα . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Σοφία μου, πότε ; . . .

ΣΟΦΙΑ. — Αὔριον, ὕστερα . . . τὸ πρωῖ . . . φύγε . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὅστις ἐτράπη διεξῆ ἐπιστρεφόμενος καὶ φίλων αὐτῆν. — Ἔνα
 φιλάκι . . .

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΣΟΦΙΑ καὶ εἶτα ΜΑΡΩ.

ΣΟΦΙΑ. — Δόξα σοι ὁ Θεός ! . . . [Βλέπουσα κατὰ γῆς σιγαρέτα] Κι'
 αὐτὰ τὰ σιγάρα ! . . . Ἄχ καὶ κάθε φορὰ λέω νὰ μὴ καπνίζουμ'
 ἐδῶ [Ῥίπτουσα ἔξω τοῦ παραθύρου ὅσα συνῆλεξεν] Πῶς τὰ πετᾶ κάτω ; . . .

ΜΑΡΩ ἔξωθεν. — Σοφία.

ΣΟΦΙΑ κλείουσα τὸ παράθυρον. — Πάλι θὰ μυρίζῃ καπνούς.

ΜΑΡΩ. — Σοφία, Σοφία . . . ποιὸς ἐκλείδωσε ; . . .

ΣΟΦΙΑ. — Νὰ κι' ἄλλο πεταγμένο ἐκεῖ. [Αἶρει αὐτὸ καὶ τὸ κρύπτει
 εἰς τὴν τσέπην τῆς. — Ὁ εὐλογημένος ! . . .

ΜΑΡΩ διασειούσα τὴν θύραν. — Σοφία ! . . .

ΣΟΦΙΑ τρέχουσα καὶ ἀνοίγουσα. — Ἄ, ἐσὺ εἶσαι μητέρα ;

ΜΑΡΩ εἰσερχομένη ἐκπληκτος. — Τί κάνεις ; ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου ;
 γιατί ἐκλείδωσες ;

ΣΟΦΙΑ μετὰ συστολῆς. — Τὴν προσευχή μου ἔκανα μητέρα . . .

ΜΑΡΩ διαποροῦσα. — Μέρα μεσημέρι τὴν προσευχή σου ; . . .
 κ' ἔπρεπε νὰ κλειδώσῃς ;

ΣΟΦΙΑ. — Μὰ ἔρχεται αὐτὴ ἡ Ζαμπέτα καὶ δὲ μ' ἀφίνει
 ἡσυχῆ . . .

ΜΑΡΩ. — Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλη φορά, ὅτι δύο προσευχαῖς φθάνουν τὴν ἡμέρα . . . μία τὸ πρωὶ καὶ μία τὸ βράδυ . . . δὲν κάνουν κάθε ὥρα τὴν προσευχὴ των οἱ ἄνθρωποι . . . εἶνε καὶ ἁμαρτία . . .

ΣΟΦΙΑ προσποιουμένη ἀπορίαν. — "Α ! . . .

ΜΑΡΩ. — Σοῦ ἔφερα τῆς δαντέλλαις ποῦ μοῦ ἴγυρεφες . . . Κύτταξε σοῦ κάνουν ;

ΣΟΦΙΑ. — Ὀλίγο πειὸ πλατειαῖς τῆς ἤθελα.

ΜΑΡΩ. — Μὰ ἐκείναις ποῦ σοῦ ἔφερα ἐχτές, ἦταν πλατειαῖς...

ΣΟΦΙΑ. — Νὰ τῆς δώσης πίσω, δὲ μ' ἀρέσουν. . .

ΜΑΡΩ δυσανασχετοῦσα. — Πάλι νὰ πάω 'ς τὰ μαγαζειά ; . . . τρεῖς ἢ ὥρα ! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Δὲν πειράζει . . . πᾶς αὔριο . . .

ΜΑΡΩ δυσαρέσως ὀσφραϊνομένη. — Τί μυρίζει ἐδῶ μέσα ; . . . καπνοὺς μυρίζει . . .

ΣΟΦΙΑ ἰδία. — "Ω δυστυχία μου ! . . .

ΜΑΡΩ. — Περίεργον ! . . . δὲ σοῦ φαίνεται νὰ μυρίζη καπνοὺς ;

ΣΟΦΙΑ. — Ναί, μητέρα . . . σὰν νὰ μυρίζη . . .

ΜΑΡΩ. — Ἦτον ὁ θεῖός σου ἐδῶ ;

ΣΟΦΙΑ. — "Οχι . . . Ξεύρεις ὅμως τί μοῦ φαίνεται ; . . . ὅτι ἔρχεται ἀπὸ κάτω ἢ μυρωδιά . . .

ΜΑΡΩ. — Πῶς ἀπὸ κάτω ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα . . . δὲν βλέπεις τί ἀνοικτὰ ποῦ εἶνε τὰ σανίδια ; . . . νά, κύτταξε . . . καπνίζουν κάτω καὶ ὁ καπνὸς περνᾷ φαίνεται ἀπὸ τῆς χαραμάδαις . . .

ΜΑΡΩ. — Εἶνε δυνατόν ;

ΣΟΦΙΑ. — Νά . . . δὲν βλέπεις ; . . . κύτταξε . . . κύτταξ' ἐκεῖ ποῦ ἀναβαίνει καὶ ὁ καπνός.

ΜΑΡΩ. — Μπᾶ ! . . . κ' ἓνα τσιγάρο ! . . .

ΣΟΦΙΑ ἰδία. — "Αἱ, αἱ, αἱ ! . . .

ΜΑΡΩ ἀφρουσα τὸ σιγαρέτον. — Ἀπὸ κάτω ἀνέβηκε κι' αὐτό ;

ΣΟΦΙΑ προσποιουμένη ἐκπληξιν. — Τσιγάρο ; . . . Τί λές μητέρα ;

ΜΑΡΩ ἐπιδεικνύουσα τὸ σιγαρέτον. — Νά, δὲν βλέπεις ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἄ, αὐτὸ θὰ ἔπεσε ἀπὸ πάνω . . .

ΜΑΡΩ. — Ἀπὸ πάνω ;

ΣΟΦΙΑ. — Βέβαια . . . νά, κύτταξ' ἐκείνην τὴν τρύπα 'ς τὸ ταβάνι, τὴν βλέπεις ;

ΜΑΡΩ. — Τρύπα εἶνε ἢ ἀράχνη ;

ΣΟΦΙΑ. — Καλὲ τρύπα . . .

ΜΑΡΩ. — Σὰν ἀράχνη μοιάζει . . .

ΣΟΦΙΑ. — Αὐτὸ ὅμως νὰ ρίχνουν τσιγάρα . . .

ΜΑΡΩ. — Μεγάλη τους ἡ κακαίθεια . . .

ΣΟΦΙΑ. — Δὲν ἐντρέπονται . . .

ΜΑΡΩ. — Πέταξέ το Σοφία μου . . .

ΣΟΦΙΑ ἀποποιουμένη. — "Αχ, μητέρα μου, σιχαίνομαι νὰ τὸ πιάσω.

ΜΑΡΩ βαίνουσα πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἀνοίγει διὰ νὰ πετάξῃ τὸ σιγαρέτο. —

"Ἐχεις δίκαιο, καϋμένο παιδί . . . Πολὺ κακοαναθρεμμένοι ἄνθρωποι !

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ καὶ νὰ τοὺς τὸ εἶπῃ κανεὶς, θὰ εἰποῦν πῶς εἶνε ψέμματα . . .

ΜΑΡΩ. — Βέβαια.

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ. — "Ἄλλη φορὰ δὲν ἔχει κάπνισμα . . .

ΜΑΡΩ φωνοῦσα. — Ζαμπέτα, ποῦ εἶσαι Ζαμπέτα ;

ΣΟΦΙΑ ἐξερχομένη δεξιᾶ. — Νὰ σοῦ τὴν στείλω, μητέρα.

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΜΑΡΩ μόνη.

ΜΑΡΩ. — Δηλαδή ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξε καὶ δὲν ἀνέθρεψα τὴ Σοφία μου ὅπως ἡ Ἐλενίτσα, ἡ ἀδερφή μου, ἀνάθρεψε τὴν κόρη της . . . Καλὲ τί πράγμα εἶν' ἐκεῖνο ; τί ὀμιλίας μὲ τὸν κάθε ἄνθρωπο ποῦ βλέπει ; τί ἐλευθερία 'ς τοὺς τρόπους ; τί καμώματα ; . . . Πῶς χάνουν τὰ κορίτσια τῶν μερικοὶ ἄνθρωποι ! . . . Τώρα αὐτὴ ἤμπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ ξεπορτίσῃ μιὰ μέρα κ' ἐγὼ δὲ θὰ τῆς δώσω ἄδικο, γιατί ὅπως τὴν ἀνατρέφουν, αὐτὰ μαθαίνει . . . Καλὲ ἀκοῦς νὰ ἔχῃ τὴν ἄδεια νὰ μιλῇ μὲ ὅλους, καὶ νὰ γελᾷ, νὰ χωρατεύῃ, νὰ πηγαίνῃ περίπατο, νὰ πηγαίνῃ 'ς τὴ μουσική, νὰ πηγαίνῃ 'ς τὸ θέατρο ! . . . Καὶ νὰ βλέπῃ . . . καλὲ νὰ βλέπῃ ἀνθρώπους, νὰ τοὺς κυττάζῃ, νὰ τὴν κυττάζουν, καὶ ὁ θεὸς πλέον ξέρεῖ πῶς παίζουσι ἐκεῖνα τὰ μάτια . . . Ἀνατροφή ! . . . ἀνατροφή γιὰ τὰ κορίτσια, νὰ ἔλθουν σ' ἐμένα νὰ τοὺς μάθω . . . "Ἡλιος δὲν τὴν ἔχει ἰδεῖ τὴ Σοφία μου, ὅχι ἄνθρωπος ! . . . —

["Ἄδει. Αρ. 3.]

Τί μάλαμμα ποῦ 'χω, τί κόρη ! . . .

τί φρόνιμη, τί γνωστική,
δειλιάζει σὰ βλέπῃ ἀγόρι
σὰ νοιώθῃ λαλιὰ ἀνδρική.

'Σ τὸ σπίτι πάντα μένει
τὴ Σύνοψι μόνο κρατεῖ,
'ς τὸ στῆθος τὰ χέρια της δένει
ἐμπρὸς 'ς τῆς εἰκόνες σκυφτή.

Τί ἀθώοτης εἶν' αὐτή,
'ς τὸν κόσμον δὲ βρίσκεται ταῖρι,
καλέ, αὐτὴ σὰν παντρευτῆ
τ' εἶν' ἄντρας καλὰ δὲ θὰ ξέρῃ.

Αὐτὴ νὰ μιλήσῃ μὲ νέο ;
 θεὸς νὰ φυλάξῃ, τί λές ;
 μπᾶ, μπᾶ, τέτοιο πράγμα χυδαῖο,
 ποῦ κάνουν ἢ ἄλλαις λωλαῖς.
 Τῆς βλέπεις νὰ γυρνᾶνε
 περίπα ο 'δῶθε κ' ἐκεῖ,
 μὲ ἄντρες καλὲ νὰ μιλᾶνε,
 τί τρόποι, θεέ μου, κακοί !
 Τί ἀθωότης κτλ.

Ἡ κόρη μου νὰ 'βγῇ σεργιάνι,
 σὲ θέατρο μέσα νὰ 'μπῆ ;...
 κουβένταις μὲ νέους νὰ κἀνῃ ;
 θεέ μου, πῶ, πῶ... τί ντροπή !...
 Ἄς ἔλθουνε τώρα νὰ δοῦνε
 ἢ μάνναις καὶ κάθε μιὰ νηὰ
 τὴν κόρη μ' καὶ τότε νὰ 'ποῦνε
 ἀγνότη, τιμὴ, παρθενιά.
 Τί ἀθωότης κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΜΑΡΩ, ΖΑΜΠΕΤΑ

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τί ἀγαπᾶς, κυρία ;

ΜΑΡΩ. — Κᾶτι σὲ ἤθελα . . . μὰ τὸ ξέχασα . . . ἂ, ναι τὸ
 'θυμήθηκα . . . Δὲ μοῦ λές ; . . . ἐκάθησε διόλου 'ς τὸ παράθυρο
 ἢ Σοφία ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Διόλου.

ΜΑΡΩ. — Εἶχες τὸ νοῦ σου νὰ ἰδῆς ἂν ἐκεῖνος ὁ ξανθὸς ποῦ
 περνᾶ κυττάζει ἐδῶ ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ξανθὸς εἶνε ἢ μελαχροινός ; . . . ἐμένα μοῦ
 'φάνηκε μελαχροινός.

ΜΑΡΩ. — Γιὰ ξανθὸ τὸν 'πῆρα ἐγώ . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Θὰ ἦταν ἢ ἀντηλιά . . .

ΜΑΡΩ. — Λές ; . . . τίποτε παράξενο . . . κυττάζει λοιπόν ;
 κυττάζει ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Αὐτὸς πρέπει νὰ τᾶχῃ μὲ τὴ γειτόνισσα.

ΜΑΡΩ. — Καὶ τί ἔκανε ἢ Σοφία ὅλη τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπα ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐδιάβαζε . . .

ΜΑΡΩ. — Τὸ Εὐαγγέλιο ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ξέρω κ' ἐγώ ; εὐαγγέλιο ἦτανε, ἄλλο πράμμα

ἦτανε . . . ἓνα βιβλίον εἶχε μπροστά της καὶ δὲν ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω τὸ καυμένο τὸ κορίτσι.

ΜΑΡΩ. — Καλά . . . πήγαινε . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἰδία ἀπερχομένη.* — Τρομάρα νὰ σοῦ ῥθῆ κ' ἐσένα !...

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΜΑΡΩ, ΔΕΚΑΣΤΟΣ

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλημέρα.

ΜΑΡΩ. — Καλῶς τον . . . πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ καλὸ ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Αἶ, σᾶς ἔθυμήθηκα, βλέπεις.

ΜΑΡΩ. — Κάθεσαι νὰ φᾶς μαζῆ μας τὸ βράδυ ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μὰ αὐτὸ ἦρθα νὰ σοῦ εἰπῶ . . . Θὰ φάγω ἐδῶ καὶ ἐπειδὴ ξεύρω ὅτι ἐσύ δὲν πηγαίνεις ἔς τὸ θέατρο, θὰ πάρω τὴ Σοφία μαζῆ μου . . .

ΜΑΡΩ. — Τί θὰ κάμης ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μοῦ ἔστειλε τὸ κλειδὶ τοῦ θεωρείου τοῦ ὁ σύντροφός μου καὶ ἀπεφάσισα κ' ἐγὼ νὰ τὸ ρίξω ἔξω ἀπόψε . . .

ΜΑΡΩ. — Γιατί ὄχι, Γιάγκο μου ; ἀλλὰ μονάχος σου σὲ παρακαλῶ . . . τὴ Σοφία νὰ τὴν ἀφήνης ἤσυχη . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἀκόμα ἔχεις τῆς παληαῖς, τῆς σκουριασμέναις ἰδέες σου ; . . . τὰ ἴδια πάλι ;

ΜΑΡΩ. — Ὁ καθεὶς μὲ τὰς ἰδέας τοῦ ἀδελφέ . . . Ἀκοῦς, θέατρον ! . . . Ὅταν παντρευτῆ, ἄς πηγαίνει τότε κάθε βράδυ . . . μὰ ὅσο εἶνε ἔς τὰ χέρια μου, θέατρα καὶ μασκαραλίκια δὲν θὰ ἰδῆ ποτέ ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ *καθήμενος.* — Δὲν εἶνε ἀνατροφή αὐτὴ, Μάρω μου, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆς . . .

ΜΑΡΩ. — Τόσο ξέρεις . . . τόσο λές . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ὁ πολὺς περιορισμὸς δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ βλάβῃ τὴ Σοφία.

ΜΑΡΩ. — Ἐννοια σου, καὶ κανένας δὲν πεθαίνει ἀπὸ ζέστη . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Δὲν εἶνε πλέον μικρὸ κοριτσάκι . . . ἤρχισε νὰ ἐννοῆ, νὰ σκέπτεται, νὰ θέλῃ νὰ διασκεδάσῃ . . . Εἶνε καιρὸς νὰ τὴν σχετίσῃς μὲ τὸν κόσμον . . .

ΜΑΡΩ. — Δηλαδή νὰ κάμω ἐκεῖνο ποῦ κάνει ἡ ἀδερφή μας ; Ὁραῖο πρᾶγμα ! . . . καὶ τὸ βρίσκεις σωστὸ ἐσύ ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἡ Ἐλενίτσα κάμνει πολὺ καλά . . . δὲν βλέπεις τί χαριτωμένη ποῦ εἶνε ἡ κόρη της ; Πῶς θέλεις σὲ παρακαλῶ ν' ἀναπτυχθῆ τὸ πνεῦμα τῆς Σοφίας καθὼς τὴν ἀνατρέφεις ; ἐσύ περίπατο σχεδὸν δὲν τὴν βγάζεις . . .

ΜΑΡΩ. — Τί θὰ τῆς κάνη ὁ περίπατος ; αὐτὸς ξεμουαλίζει τῆς νέαις.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Κανέναν ἄνθρωπο δὲν βλέπει νὰ ὁμιλήσῃ κι' αὐτὴ σὰν νέα ποῦ εἶνε, νὰ γελάσῃ, νὰ εὐχαριστηθῇ . . .

ΜΑΡΩ. — Δὲν τῆς χρειάζοντ' αὐτά . . . εἶνε περιττά . . . Βλέπει ἐμένα καὶ τὸν πατέρα της . . . τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ . . . τῆς φτάνει . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ξέρεις τί φοβοῦμαι ; ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ ποῦ λὲς ὀλίγον καιρὸ ἀκόμη, θ' ἀρχίσῃ νὰ βαριέται καὶ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, καὶ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποῦ θὰ ἰδῇ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ θὰ ἔχετε ἀτελείωταις ἱστορίαις . . .

ΜΑΡΩ. — Μὴ σὲ μέλη καὶ ἡ Σοφία μου εἶνε χρυσῆ κόρη . . . ἔπειτα τί ἄνθρωπο νὰ ἰδῇ ; πότε νὰ τὸν ἰδῇ . . . Ἐμεῖς δὲν τὴν ἀφίνομε ποτὲ μοναχὴ· ἢ ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζῆ της, ἢ ὁ πατέρας της καὶ ὅταν λείπωμ' ἐμεῖς, ἔχομε τὴ Ζαμπέτα ποῦ ἔχει τὰ μάτια της τέσσερα . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Λοιπὸν δὲν μοῦ τὴν δίνεις ἀπόψε.

ΜΑΡΩ. — Θεὸς νὰ φυλάξῃ . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Πολὺ καλὰ . . .

ΜΑΡΩ μυστηριωδῶς. — Καὶ νὰ σοῦ πῶ ἓνα πρᾶγμα ; . . . αὐτὸ ποῦ φοβεῖσαι δὲ θὰ γίνῃ ποτέ, διότι κάτι τί πρόκειται καὶ τελειόνομεν . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ὅχι δά ; μὲ ποῖον ;

ΜΑΡΩ. — Εἶνε καὶ φίλος σου . . . Ὁ Ραγκίδης . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ἐγειρόμενος. — Καὶ δὲ μοῦ τὸ λέγεις τόσῃν ὥραν νὰ χαρῶ ; . . . τὴν ἐζήτησεν ὁ Ραγκίδης ;

ΜΑΡΩ. — Μὴ βγάλῃς ὅμως λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα σου, διότι δὲν τὸ ξεύρει κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας ἀκόμη . . . οὔτε τῆς Ἐλενίτσας δὲν τὸ εἶπα . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλὲ θὰ τὸν κάνω ἀνεψιὸν τὸν Ῥαγκιδάκον ;

ΜΑΡΩ παρατηροῦσα πρὸς τὰς θύρας. — Σσσσσσς . . . νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ κανεὶς ! . . .

ΣΚΗΝΗ Η'

Οἱ ἀνωτέρω, ΒΕΡΚΑΛΗΣ

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί γίνεσαι, ἀδελφέ ; . . . ποῦ ἦσουν τόσον καιρὸν ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ σφίγγων αὐτοῦ τὴν χεῖρα περιχαρῆς. — Τί μοῦ λέγει ἡ Μάρω γιὰ τὴ Σοφία ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ κατερχόμενος μετ' αὐτοῦ. — Αἶ, ἀκόμη δὰ δὲν ἐτελείωσε . . . νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ γείνη . . .

ΜΑΡΩ. — Τὰ ἐτελείωσα ἐγὼ σήμερα μιὰ χαρά . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{ἐκπληκτος}. — Ἀλήθεια;

ΜΑΡΩ. — Καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς τὴν ζητήσῃ μόνος του . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ [ἄδων. Ἀρ. 4.].

Γειά σου, μπρὲ σοφὴ γυναῖκα,
 σὺ ἀξίζεις θησαυρό,
 ἔχεις νοῦ γιὰ ἄλλαις δέκα
 καὶ τσερβέλλο τρομερό.
 Δέκαστέ μου σὲ συγχαίρω,
 ἔχεις σπάνι' ἀδελφή,
 καὶ ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ξέρω,
 τί καπάτσα, τί σοφὴ ! . . .

Τὸ μυαλό της μὲ θαμπώνει,
 τό 'χουν ἄλλαις ; ἀμὴ δέν ;
 παντρεῖές νὰ σοῦ σκαρόνη
 ἔτσι ἀπὸ τὸ μηδέν ! . . .
 Καὶ ὡς ποῦ νὰ 'πῆς κρεμμύδι,
 καὶ ὡς ποῦ νὰ 'πῆς φακῆ,
 νὰ σοῦ φέρνῃ τὸ 'Ραγκίδη
 γιὰ γαμπρὸ μέσ' 'ς τὸ σακκί.

Δέκαστέ μου σὲ ζηλεύω,
 ποῦ 'χεις τέτοια ἀδελφή,
 ὅπου ἄλλῃ δέν πιστεύω
 νὰ ὑπάρχῃ πειὸ σοφὴ.
 Κι' ἂν ποτὲ ἀποφασίσῃς
 νὰ ὑπογυναικωθῆς
 μία σὰν κι' αὐτὴν ἐπίσης
 σ' εὐχουαὶ νὰ παντρευθῆς . . .

ΜΑΡΩ. — Περιέργον, νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμα . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ θὰ ἔλθῃ σήμερα ;

ΜΑΡΩ. — Τώρα ἴσως . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κ' ἐγὼ δέν εἶμαι οὔτε ξουρισμένος . . . δέν ἦρθε ὁ μπαρμπέρης . . .

ΜΑΡΩ. — Εἶσαι ἀπελπισία, καὶ μὲνε κ' ἐσὺ μὲ τὸ ξουράφισμά σου . . . δὲ θὰ βάλῃς μιὰ τάξι καὶ σ' αὐτό ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ τί νὰ σοῦ κάνῃ ὁ δύστυχος ; εἶνε μόνος του καὶ ἔχει καὶ τόσαις δουλειές . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἀλλαξέ τον. . . δέν ἐχάθησαν οἱ μπαρμπέρηδες ἀπὸ τὸν κόσμον . . . νὰ σοῦ στείλω τὸν δικό μου ποῦ εἶνε λαμπρός . . .

- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἄ, μπᾶ! . . .
- ΜΑΡΩ. — Ἡῦρες κι' ἄνθρωπο ν' ἀλλάξῃ τὸ μπαρμπέρη του...
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι, ἀλλὰ εἶνε καλὸ παιδί, ἔχει ἐλαφρὸ χέρι... ἔπειτα μοῦ λέγει καὶ πολλὰ νέα, γιὰτὶ εἶνε ἔξυπνος . . .
- ΔΕΚΑΣΤΟΣ — Ὡστε τὸν ἔχεις περισσότερο γιὰ τὴν κουβέντα.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ γελῶν. — Ἐπάνω κάτω . . . γιὰτὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα πρᾶγμα; . . . μοῦ κάνει μία οἰκονομία ἀπὸ μιὰ δεκάρα τὴν ἡμέρα, γιὰτὶ μοῦ λέει ὅλη τὴν ἐφημερίδα ἀπ' ἔξω . . .
- ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν. — Κ' ἔτσι ἔχεις μ' ἓνα σμπάρο δυὸ τρυγῶνια.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ γελῶν. — Τὸ 'πέτυχες! . . . οἰκονομία φίλε μου . . .
- ΔΕΚΑΣΤΟΣ λαμβάνων τὸν πλόν του. — Τί ὥρα τρῶτε;
- ΜΑΡΩ. — Ἐ τὰς ἐπτὰ.
- ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Πάω 'ς τῆς Ἐλενίτσας νὰ τῆς ζητήσω τὴν κόρη της γιὰ τὸ θέατρο.
- ΜΑΡΩ. — Ἐκείνη θὰ σοῦ τὴν δώσῃ καὶ θὰ σοῦ τὸ χρεωστεῖ καὶ χάριν μάλιστα . . .
- ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Θὰ εἰπῆ ὅτι ἔχει μυαλό . . .

ΣΚΗΝΗ Θ'

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΔΕΚΑΣΤΟΥ

- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τώρα, Μάρω μου, νομίζω πῶς πρέπει νὰ προιδεάσωμε καὶ τὴ Σοφία, δὲν τὸ βρῖσκεις σωστό;
- ΜΑΡΩ. — Βέβαια.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ γαμπρός . . . Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι θὰ τὸν ἰδῆ . . .
- ΜΑΡΩ. — Εἶσαι τῆς ιδέας νὰ τὸν ἰδῆ;
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅπως καὶ ἂν εἶνε δὲν ξέρεις τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ . . . ἂν τὸν ἀντικρύσῃ ἔξαφνα τὴν ὥρα ποῦ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα . . . μὲ καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ εἰπῶ . . . καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶδε ἀκόμη ἄνθρωπο, νὰ μὴν παραξενευθῆ . . .
- ΜΑΡΩ. — Νὰ τῆς τὸ εἰποῦμε λοιπόν, καὶ νὰ εἶνε ἑτοιμὴ ὅταν θὰ ῥθῃ.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ . . . ἀλλὰ τώρα εἶνε καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα . . .
- ΜΑΡΩ. — Ποῖο;
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πῶς θὰ τῆς δώσωμε νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα ποῦ δὲν ἔχει καὶν ιδέαν τοῦ γάμου . . .
- ΜΑΡΩ. — Ποῦ νὰ ἔχῃ ιδέαν ἢ καυμένη! . . .
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἀθῶα περιστέρα!

ΜΑΡΩ ᾄδουσα Ἀριθ. 5. καὶ τὴν ἐπιφθόνον ἐν διωδίᾳ μετὰ τοῦ Βερκάλη.

Ἄχ, τί ἀθῶα θυγατέρα,
 λές κι' ἀπὸ χῶμα δὲν ἐπλάσθη
 παρὰ ἀπ' ὄνειρα κι' ἀγέρα
 σὰν πλάσμα οὐράνιο, θεικό !
 Δὲν ξέρει τίποτε τοῦ κόσμου,
 δὲ νοιώθει διόλου τὸ κακὸ
 λές θὰ πετάξῃ ἀπ' ἐμπρός μου,
 σὰ Χερουβείμ ἰδανικό.
 Μπρὲ τί ἀλλόκοτη ἀθωότης,
 τί θηλυκό,
 ἀπόνηρο μυαλό,
 τρὰ λάρα, λάρα λό.
 Δὲ νειώθει διόλου τὸ καύκαλό της
 ντίπ τὸ κακὸ,
 καὶ θεὸ νά 'ν' ἀπ' αὐτὴ
 ἕνα μωρὸ
 πειὸ πονηρό !

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ᾄδων.

Ἄκους ἐκεῖ νὰ μὲ ῥωτάῃ
 ὁ ἥλιος νύχτα πῶς δὲν βγαίνει ;
 τὸ βῶδι πῶς νὰ κουτουλάῃ
 ἐμπρὸς καὶ ὄχ' ἀπ' τὴν οὐρά ;
 τάχα γεννᾷ ἢ κόττα πρῶτα
 τ' αὐγὸ τὴν κάθε μιὰ φορά,
 ἢ μὴ τ' αὐγὸ γεννᾷ τὴν κόττα
 κι' αὐτὴ τ' αὐγὸ μὲ τὴ σειρά ;
 Μπρὲ τί ἀλλόκοτη κτλ.

ΜΑΡΩ ᾄδουσα.

Ὁ νοῦς μου πάει νὰ πετάξῃ
 μὲ τ' ἀπονήρευτο μυαλό της !
 γιατί—μοῦ λέει—ἐμπρὸς 'ς τ' ἀμάξι
 νὰ ζέθουν τ' ἄλογα, γιατί ;
 πῶς δὲν τὰ ζέθουν κι' ἀπὸ πίσω
 οἱ ἀμαξάδες οἱ κουτοί ;
 Ἔ, πῶς λοιπὸν νὰ μὴ σαστίσω
 μὲ τὴν κουβέντα ποῦ κρατεῖ ;
 Μπρὲ τί ἀλλόκοτη κτλ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐναγκαλιζόμενος τὴν Μάρω. — Ἄχ, σ' ἐσένα, χρεωστῶ,
 Μάρω μου, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μου . . .

- ΜΑΡΩ *θαυμαστικῶς*. — Ἀλλὰ καὶ ἡ δική σου αὐστηρότης ὅμως...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ *μετριοφρόνως*. — Αἶ, βέβαια!
 ΜΑΡΩ. — Ἴδου λοιπὸν τί νὰ γείνη...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί νὰ γείνη;
 ΜΑΡΩ. — Ἐγὼ θὰ ἔβγω μιὰ στιγμή γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς δὲν ἐφάνη ἀκόμα ὁ Ραγκίδης.
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Νὰ ἔβγῃς...
 ΜΑΡΩ. — Θέλω νὰ μάθω τί συμβαίνει, θὰ ἔλθῃ σήμερα, αὔριο...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Νὰ μάθῃς...
 ΜΑΡΩ. — Ἐσὺ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ὀμιλεῖς, τὴν προ-
 διαθέτεις, ὥστε ὅταν ἐπιστρέψω νὰ εἶνε ὅλα ἐν τάξει...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Σωστό...
 ΜΑΡΩ. — Ἐσὺ ξεύρεις πλέον πῶς θὰ τῆς ὀμιλήσῃς...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Αἶ, καλὰ εἶσαι!...
 ΜΑΡΩ. — Καὶ μὴν τὴν ἀφήσῃς μιὰ στιγμή μονάχη... Ἄν
 σοῦ τύχῃ τίποτε φώναξε ἀμέσως τὴ Ζαμπέτα...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καλὰ, καλὰ...
 ΜΑΡΩ *ἀσπαζομένη αὐτόν*. — Γεώργη μου, μάτια μου, ἐσὺ ποῦ μ'
 ἐβοήθησες νὰ τὴν ἀνατρέψω σὰν Παναγία...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — *ἀσπαζόμενος αὐτήν*. — Πήγαινε ἔς τὴν εὐχὴ τοῦ
 Θεοῦ Μάρω μου...
 ΜΑΡΩ *ἀπερχομένη*. — Πάω κ' ἔρχομαι...

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΒΕΡΚΑΛΗΣ καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *κατερχόμενος*. — Τώρα θ' ἀρχίσω νὰ θερίζω τοὺς κό-
 πους μου, καὶ ὅσοι μ' ἔλεγαν βλάκα, θ' ἀναγκασθοῦν νὰ ὁμολο-
 γήσουν ὅτι εἶμαι ὁ μόνος ποῦ ξεύρω ν' ἀνατρέψω παιδιὰ...
 Ἐκεῖνο ποῦ λυποῦμαι εἶνε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μοῦ ἔδωσε παρὰ ἓνα
 κ' ἔτσι πρέπει νὰ εἰπῶ παιδὶ γιὰ νὰ μὴ φαίνωμαι πῶς λέγω καὶ
 ὑπερβολαίς.

ΣΟΦΙΑ *εἰσερχομένη περίφροντις*. — Ποῦ πάει ἡ μητέρα;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τώρα θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, κόρη μου, ἀγαπημένη
 μου κόρη...

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ παρατηροῦσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου*. — Κύτταξε τί ἀτυχία!...
 ἡ μητέρα ἐβγῆκε πάλι ἔξω καὶ ὁ Βασιλάκης δὲν εἶνε ἔς τὸ
 φανάρι...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου*. — Ἐλα ἐδῶ, κάθησε
 κοντά μου.

ΣΟΦΙΑ τρέχουσα πρὸς αὐτόν. — Νὰ καθήσω, πατέρα μου . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ μειδιῶν. — Τί ἔκανες σήμερα; τί ἐδιάβασες; τὴν Παλαιὰν Γραφήν ἢ τὴν Νέαν;

ΣΟΦΙΑ ζητοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ. — Στάσου νὰ ἰδῆς τί ἐδιάβασα . . . ἐκεῖνο τὸ . . . πῶς τὸ λένε . . . ᾧ . . . τὸ 'ξέχασα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἄπο τὴν Παλαιὰν Γραφήν;

ΣΟΦΙΑ. — Ναὶ ἀπὸ τὴν παληά . . . τὸ . . . ᾧ . . . πῶς τὸ λησμονῶ πάντοτε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τὸν σοφὸν Σιράχ;

ΣΟΦΙΑ. — Ναί, ναί, τὸν Σεβάχ . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι Σεβάχ, κόρη μου, ἀλλὰ Σιράχ . . .

ΣΟΦΙΑ. — Αὐτὸ λέω κ' ἐγώ . . . Σιράχ Θαλασσινός.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πάλι κάμνεις λάθος . . .

ΣΟΦΙΑ. — Καλέ, ναί, πατέρα, αὐτὸς ποῦ ἔκανε τόσα ταξείδια.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι, ὄχι . . . ἐκεῖνος εἶνε τῆς Χαλιμαῆς . . . ἐγὼ σοῦ μιλοῦ γιὰ τὴ Γραφή . . . Σιράχ, υἱὸς τοῦ Ἰησοῦ, σοφός . . . σοφώτατος . . .

ΣΟΦΙΑ. — Μπᾶ! . . . ἔχεις δίκαιο . . . Σιράχ . . . Βέβαια . . . τώρα τὸ 'θυμήθηκα

ΒΕΡΚΑΛΗΣ μειδιῶν. — Τί ἀπλότης! . . .

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ. — Πρώτη φορά ποῦ ἄκουσα τέτοιο ὄνομα! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, κόρη μου, θὰ εἶδες ἐκεῖνο τὸ χωρίον ποῦ λέγει: Καὶ ἐγκαταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται τῷ ἀνδρὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

ΣΟΦΙΑ. — Ναί, πατέρα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τὸ ἐνόησες;

ΣΟΦΙΑ. — Ὅχι.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί ἀπλότης! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Μὰ τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καὶ παρακάτω λέγει: Καὶ οὐς ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω . . .

ΣΟΦΙΑ. — Μπᾶ! . . . τὸ λέγει κι' αὐτό;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ναί, ἀλλὰ σὺ δὲν τὸ ἐννοεῖς . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ποῦ νὰ τὸ ἐννοήσω;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί ἀπλότης!

ΣΟΦΙΑ. — Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσης;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Βέβαια . . . διότι τώρα πρέπει νὰ μάθης μερικὰ πράγματα σπουδαῖα . . .

ΣΟΦΙΑ. — Σὰν τί;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ξεύρεις πῶς ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον;

ΣΟΦΙΑ. — Νά . . . ἐπῆρε χῶμα, ἐπῆρε καὶ νερό, τὰ ἀνακά-
τεψε ἔς τὰ χέρια του, τὰ ἔκαμε πηλό, ἔπειτα ἐφύσηξε μία φού!...
κ' ἔγεινε ὁ Ἀδάμ . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ *ἀσπαζόμενος αὐτήν.* — Μὰ ἐσύ εἶσαι χαριτωμένη! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἀφοῦ τὸν ἔκανε τὸν ἔβαλε ἔς τὸ Παράδεισο.

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Καὶ διὰ νὰ μὴν εἶνε μονάχος του ὁ Ἀδάμ ἔς
τὸν Παράδεισο τί τοῦ ἔδωσε ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμοῦνταν ἐπῆρ' ἓνα μαχαῖρι, ἔκοψε
μιά πλευρά του, κ' ἔκανε τὴν Εὔα . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Θαυμάσια! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄμ' τί νομίζεις ; ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔξέρω ἐγὼ νεράκι...

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἶπῃ : Καὶ οὐς ὁ Θεὸς συνέ-
ζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ὅχι δά ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ὅλ' αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω, διὰ νὰ ἐννοήσης, ὅτι
δὲν πρέπει νὰ μείνης μονάχη σου σ' αὐτὴ τῇ ζωῇ.

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ μειδιῶσα.* — Αὐτὸ εἶνε παληὰ δουλειά.

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ παντρευτῆς, κόρη μου, καὶ
ὁ Θεὸς σοῦ στέλνει ἓνα λαμπρὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος λέγεται
Ραγκίδης.

ΣΟΦΙΑ *ἐκπληκτος.* Ἐμένα ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ναί, μάτια μου, αὐτὸς εἶνε ὁ δικός σου ὁ
Ἀδάμ . . .

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ.* — ὦ, διάβολε! . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ὁ Θεὸς φροντίζει πάντοτε γιὰ κείνους ποῦ
τὸν ἀγαποῦν, κ' ἐσύ τὸν ἀγαπᾷς, γιατί διαβάζεις τὰς Γραφάς,
κάνεις τὴν προσευχή σου τακτικά, καὶ ὅλα σου τὰ χρέη σὰν
καλὴ χριστιανή.

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ πρέπει, πατέρα, νὰ παντρευτῶ ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Βέβαια . . . ὅπως ἐπαντρεύτηκε ἡ μητέρα σου,
ὅπως ἐπαντρεύτηκε ἡ μαμμίτσα σου, ὅπως παντρεύεται ὁ κό-
σμος ὅλος.

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ πρέπει νὰ πάρω αὐτὸν τὸν κύριον Ραγκίδην ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Τοῦτο θέλει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ.* — Νὰ ἰδοῦμε ἂν τὸ θέλῃ κι' ὁ Βασιλάκης.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἀφέντη, ὁ μπαρμπέρης . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ *ἐγειρόμενος.* — Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΣΟΦΙΑ *ιδία*. Τί καλά ποῦ ἦρθε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πές του νὰ ἔρθῃ ἐδῶ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐπῆγε μέσα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καλλίτερα ἐδῶ, ἔχει περισσότερο φῶς.

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἐξερχομένη*. — Ἄμέσως.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τώρα, κόρη μου, πήγαινε ἔς τὴ κάμαρά σου, κάμε τρεῖς προσευχαῖς, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός! . . .

ΣΟΦΙΑ *ιδία ἀπερχομένη*. — Ἄμ' δὲ χάνομ' ἐγὼ σὲ τέτοιαις μι-
κροδουλειαις! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *θαυμάζων αὐτήν*. — Τί ἀπλότης! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'

ΒΕΡΚΑΛΗΣ, ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ καὶ εἶτα ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Δοῦλος σας ταπεινότατος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καλῶς τὸν Κουρκουλέ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Καλὰ εἶστε, καλά;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πῶς ἄργησες, ἀδερφέ; τόσην ὥρα σὲ περιμένω.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἡ δουλειαίς, ἀφέντη, ἡ δουλειαίς . . .
δὲ μ' ἐρωτᾶς, κάθουμαι καὶ μιὰ στιγμή;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *θωπεύων αὐτόν*. — Κατεργάρη! . . . κερδίζεις . . . κερδίζεις;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἀκοῦς κερδίζω . . . τοῦ Κροῖσου τοὺς θη-
σαυροὺς ἔκανα . . . χαρὰ ἔς τὴ νύφη ποῦ θὰ μὲ πάρῃ . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μπράβο, παιδί μου . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ, *ἣτις εἰσῆλθε κομίζουσα ὕδωρ, σάπωνα καὶ τ' ἀναγκαίοντα πρὸς ἔυρι-
σιν, πλησιάζουσα κρυφίως τὸν Κουρκουλέν*. — Πρὶν νὰ φύγῃς νὰ σὲ ἰδῇ ἡ
Σοφία.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *ὁμοίως*. — Καλά.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Θέλετε τίποτες ἄλλο, ἀφέντη;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι . . . τὸ νοῦ σου ἔς τὴ Σοφία . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἀπερχομένη*. — Μπᾶ, τί λόγος! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῆς ΖΑΜΠΕΤΑΣ

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *δεικνύων κάθισμα*. — Ἐτοιμος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *καθήμενος*. — Ἐὰν κάνεις τόσαις δουλειαις, πῶς δὲν
ἀνοίγεις μεγαλεῖτερο μαγαζί;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Μαγαζί ν' ανοίξω ; . . . ἐγὼ λέγω νὰ κλείσω κι' αὐτὸ ποῦ ἔχω.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Γιατί ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — 'Ἄμ' ἔχω κι' ἐγὼ κάτι σχέδια . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — 'Ἄ, ἄ . . . γιὰ νὰ τ' ἀκούσωμε . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Θὰ γείνω ὑπάλληλος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀναπηδῶν. — Αἶ, εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — 'Ἀπὸ πολλοὺς εἶμαι πολὺ καλλίτερος, γιατί νὰ μὴ γείνω ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μπρέ, μὴν ἀφίνης τὴν τέχνη σου καὶ καλὰ εἶσ' ἐκεῖ ποῦ βρίσκεσαι.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Δὲν τὴν χάνω ἐγὼ τὴν περίστασι, κὺρ Βερκάλη μου . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάολος θὰ μὲ κάνης ν' ἀλλάξω μπαρμπέρη, καὶ τί θὰ γείνω ποῦ σ' ἐσυνείθισα . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ προετοιμάζων αὐτὸν ὅπως τὸν ξυρίση. — 'Ἐννοια σου γι' αὐτὰ, γιατί καὶ γραμματέα νὰ μὲ κάνουν ἐγὼ μισὴ ὥρα τὴν ἡμέρα θὰ τὴν βρίσκω γιὰ νὰ πετάγωμαι νὰ σοῦ κάνω τὰ γένεια.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ ἔχεις κανένα φίλο νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ σαπωνίζων αὐτόν. — Φίλο λέει ; ἓνα μονάχα ; . . . Πρὸς τὸ παρὸν θὰ διορισθῶ γραφεὺς 'ς τὴν 'Εφορεία, κι' ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μῆνας θὰ μὲ περάσουν 'ς τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ σοῦ ἔρθῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — "Ἐνας ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς μας μοῦ 'χρωστοῦσε κάτι ψιλοὺς παράδες ποῦ τὸν 'ξουράφιζα τόσον καιρό, κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ μὲ πληρώσῃ μοῦ εἶπε ἂν θέλω νὰ μὲ διορίσῃ σὲ καμμιά θέσι τώρα ποῦ θὰ 'ρθῇ τὸ νέο ὑπουργεῖο 'ς τὰ πράγματα, γιὰ νὰ μοῦ μπατάρῃ τὰ χρεωστούμενα . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κ' ἐσύ τὸ 'δέχτηκες ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — 'Ἄμ' κουτὸς εἶμαι ; . . . πάντα κερδεμένος θὰ 'βγῶ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ σταυροκοπούμενος. — 'Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγία !

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ἄδων. Ἄριθ. 6.

Καὶ τάχα γιατί, κὺρ Βερκάλη,
Ρωμῆος δὲν εἶμαι τάχα κ' ἐγὼ ;
πῶς τῶν τὸ γκουβέρνο οἱ ἄλλοι ;
τί ἔκαμαν τάχα ; τ' αὐτό ;
'Ἐδῶ κἂν καὶ κἂν ρεμπεσκέδες
βυζαίνουν παρᾶ δυνατό,
ἐνῶ ἦσαν πρὶν τενεκέδες
χωρὶς τσακισμένο λεπτό.

Ἐγνώρισα ἓνα τελώνη
 ποῦ ἦταν πρὶν μπαλωματής.
 δὲν εἶχε γερὸ πανταλόνι
 κ' εἶν' ἄρᾳ, ποῦ λές, τοχιστής!
 Θὰ ἴπῃς πῶς ἐσοῦφρων ἔκεινος
 καὶ ἔκαμε κόλπο γερὸ,
 καὶ τάχα ἐγὼ θὰ ἴμαι κτήνος;
 θὰ κλέβω κ' ἐγὼ ὅσον ἴμορῶ.

Κ' ἐγὼ ἔχω ψῆφο σὰν Ἕλληνα
 πολίτη συνταγματικός,
 καὶ μέσ' ἔς τῶν κλεφτῶν τὴν ἀγέλην
 θὰ κλέβω κ' ἐγὼ ἐπαρκῶς! ..
 Γκουβέρνο θὰ πῆ νὰ τὸ κλέβῃς,
 γκουβέρνο θὰ πῆ τεμπελιά,
 καὶ ὄχι μπαρμπέρης νὰ ρέβῃς,
 νὰ σπᾶς σὰν σκυλὶ ἔς τὴ δουλειά.

- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; . . . Μωραίτης εἶσαι;
 ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὅστις ἠκόνιζε τὸ ξυράφιον. — Νὰ μὲ συμπαθᾶς . . .
 εἶμαι Πελοποννήσιος!
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἐσὺ θὰ πᾶς ἴμορστά . . . καὶ ποῦ εἶσαι; . . .
 νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς ὅταν γείνης ὑπουργός . . .
- ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὅστις ἤρχισε νὰ τὸν ξυρίζῃ. — Ἐγὼ νὰ σὲ ξεχάσω;
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κρῖμα ποῦ δὲν ἔχεις γείνει ἀκόμα, γιατί θὰ
 ἤθελα νὰ εἶχα κ' ἓναν ὑπουργὸ ἔς τὸ γάμο . . .
- ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Παντρεύεις κανέναν;
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τὴν κόρη μου.
 ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ κάμων βιαίαν τῆς χειρὸς κίνησιν. — Αἶ;
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀναπηδῶν. — Ὡχ! . . .
- ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ἰδίᾳ. — Θὰ τὴν παντρέψουν;
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐγειρόμενος καθημαγμένην ἔχων τὴν σιαγόνα. — Μωρὲ μ' ἔκο-
 ψες, ἄπιστε σκύλε . . . μ' ἐσκότωσες! . . . [Διατρέχων τὴν σκηνήν].
 Ζαμπέτα, Ζαμπέτα! . . . [Κατερχόμενος ἐν ὄργῃ]. Ποῦ εἶχες τὰ μάτια
 σου, χαμένε, ξόανο; . . . μαγκούφη! . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη. — Τί εἶνε, ἀφέντη;
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Φέρε μου νερὸ γρήγορα, κ' ἓνα πανί, ὀλίγη
 ἀράχνη, μιὰ ἴσκα . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ ἐκπληκτος ἀπερχομένη δεξιᾶ. — Αἶματα . . .
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀπερχόμενος ἀριστερᾶ. — Πετάξου ἐσὺ ἔς τὸ γιατρό,
 θεοσκοτωμένε! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ, εἶτα ΖΑΜΠΕΤΑ καὶ ΣΟΦΙΑ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἄ, ὄχι . . . δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά . . .
θὰ τὴν παντρέψη λέει ; . . . κ' ἐγώ ; . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη δρομαίως. — Ἐέρω ἐγὼ πῶς τὸν ἔκοψε ;

ΣΟΦΙΑ ἐρχομένη κατόπιν αὐτῆς. — Μὰ ποῦ εἶνε ;

ΖΑΜΠΕΤΑ ἐξερχομένη ἀριστερᾶ. — Ὅσον τὴν κάμαρά του θὰ 'πῆγε . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ σταματῶν τὴν Σοφίαν, ἣτις ἠτοιμάζεται ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Ζαμπέταν.

— Καλὲ δὲν εἶνε τίποτε . . . τὸν ἐτσουγγράνισα λιγάκι . . .

ΣΟΦΙΑ. — Πῶς ἐτρόμαξα . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἐέρεις ὅμως τί μοῦ εἶπε ; . . . πῶς θὰ σὲ
παντρέψη . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄμ' δὲ μοῦ τὸ εἶπε κ' ἐμένα ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Αἶ . . . λοιπόν ;

ΣΟΦΙΑ. — Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σὲ ἰδῶ . . . τί θὰ κάνουμε ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Νὰ φύγουμε . . .

ΣΟΦΙΑ πίπτουσα ἐπὶ ἔδρας. — Πῶ, πῶ . . . τί λές ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἄμ' τί ἄλλο μπορούμε νὰ κάνουμε ;

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ὅριστε λοιπόν μὲ τὰ χάλια ποῦ ἔχεις νὰ
παρουσιαστῆς 'ς τὸν κόσμο ! . . .

ΣΟΦΙΑ ἐγειρομένη. — Καλά . . . νὰ φύγουμε . . . πᾶμε . . . Μιὰ
στιγμὴ μονάχα νὰ ἐτοιμάσω τὰ ροῦχα μου . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Νὰ πάρης ὅσα μπορεῖς περισσότερα . . .
πάρε καὶ μερικὰ τοῦ πατέρα σου γιὰ μένα . . .

ΣΟΦΙΑ. — Κάτ' ἐδῶ ἐσύ . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ὅχι . . . ἐγὼ πάω νὰ πάρω τ' ἀμάξι . . .
καὶ σὲ δέκα λεπτὰ εἶμ' ἐδῶ . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄπ' τὴν πόρτα τῆς κουζίνας νὰ ἔλθης . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Τὰ διορθῶνω ἐγὼ μὲ τὴ Ζαμπέτα.

ΣΟΦΙΑ. — Ὅχι, γιὰ τὸ Θεό . . . μὴν τῆς εἶπῆς τίποτε αὐτηνῆς.

ΖΑΜΠΕΤΑ, ἣτις ἤκουεν ἀπὸ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρας εἰσερχομένη. — Ἔτσι αἶ ;

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ. — Διάβολε, μ' ἄκουσε . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Κρυφὰ ἀπὸ τὴ Ζαμπέτα θέλομε νὰ ξεπορτί-
σωμε, αἶ ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Σσσσσς ! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Οὐ, καυμένη κ' ἐσύ . . . τοῦ ἔλεγα νὰ μὴ σοῦ τὸ
ἰπῆ, γιὰτὶ θὰ σοῦ τό 'λεγα ἐγώ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ^{ἐξερχόμενος}. — Λοιπὸν σὲ δέκα λεπτά . . .

ΣΟΦΙΑ. — Πῶς εἶνε ὁ πατέρας;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὸν ἔκοψε, μάτια μου, γερὰ καὶ γερὰ . . . τοῦ ἔχει πάρει ὅλη τὴν κάτω σαγονιά.

ΣΟΦΙΑ ^{ἐξερχομένη ἀριστερᾶ}. — Ἄχ . . . τὸν καυμένον! . . . πάω νὰ τὸν ἰδῶ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'

ΖΑΜΠΕΤΑ ^{μόνη}.

ΖΑΜΠΕΤΑ ^{μετὰ περιφρονήσεως παρατηροῦσα τὴν ἐξερχομένην Σοφίαν}. — Τὴν ἔσφιξε ἡ ἀγάπη! . . . τόσην ὥρα ἐξαχάρωνε μὲ τὸν ἄλλον ἐδῶ . . . τώρα ἐσυλλογίστηκε τὸν πατέρα της νὰ τὸν λυπηθῆ! . . . Κ' ἔπειτα λέν' ἐμᾶς τῆς δούλες ἀποναις! . . . ἀμ' εἶνε δὰ κ' ἡ κυράδες ὅταν βγοῦν! . . . ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ! . . . Τί τὰ θέλεις τί τὰ γυρεύεις . . . ὅταν τὸ 'χῆ τὸ φυσικὸ τοῦ ἀνθρώπου . . . Μήπως τῆς ἔλειψαν ἡ δασκάλαις; μήπως δὲν τὴν ἀνάθρεψε μὲ τὸ εὐαγγέλιο 'ς τὸ χέρι ὁ πατέρας της; μήπως ἐβγαίν' ἔξω νὰ πῆς πῶς θὰ τῆς σηκώσουν τὰ μυαλά; . . . Κλεισμένη, κλειδωμένη μὲ χίλια κλειδιά . . . καὶ ὅμως τὸ πουλάκι πάει! . . . καὶ δὲν τῆς φτάνει ποῦ τὸν ἔχει πότε καὶ πότε . . . τὸν θέλει καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα . . . καὶ θὰ ξεπορτίσῃ ἡ ἀφεντειά της. [Ἄδει. Ἀριθ. 7].

Μωρ' τί κουμάσι εἶν' αὐτή, μὴ βασκαθῆ . . .
αὐτ' εἶν' τραποῦκος θηλυκός, οὐ, νὰ χαθῆ! . . .
Διαόλου ράτσα! . . . νὰ 'μουν πάλι τέτοια 'γώ
'ς τὴ θάλασσα νὰ πέσω κάλλιο, νὰ πνιγῶ.

Τώρα πάει! ἄνοιξε τώρα πλειὰ
τὸ πουλὶ φτερά,
καὶ μία καὶ δυὸ ἀπὸ τὴ φωληὰ
φεύγει μιὰ χαρά!

Ἄκοῦς ἐκεῖ! κυράδες, λέει . . . πῶ, πῶ, πῶ! . . .
νὰ ἤμουν τέτοια ἤθελα νὰ ντραπῶ.
ἀμ' ὄχι πάλι ἔτσι, τέτοι' ἀδιαντροπιά! . . .
δὲ φτάνομε σὲ τέτοια ἀτιμία πειά!

Καὶ λέν' ἐμᾶς παλαβαίς!
σὰν τέτοια δὰ ἀφεντικά
εἴμαστε κάτι ἐμεῖς
τὰ δουλικά!

Ἄκουε σ' ἓνα μπαρμπέρη παληομασκαρᾶ,
 νὰ πάη νὰ πέση ἔτσι μιὰ νοικοκυρά!...
 ποῦ ἐγὼ δὲ καταδέχουμ' οὔτε νὰ τὸν ἴδῃ
 κι' αὐτὴ νὰ ξεπορτίση θέλει ἀπὸ ἴδῃ.
 Τώρα πάει! κτλ.

Ἄ, μὰ δὲν ξεπορτίζουν, μάτια μου χωρὶς νὰ κάνουν πρῶτα τὴν
 προῖκα τῆς Ζαμπέτας... Δὲν ἔχεις νὰ πάρης παρὰ ἓνα μπογα-
 λάκι, κι' ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε δικὰ μου...

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'

ΖΑΜΠΕΤΑ, ΜΑΡΩ

ΜΑΡΩ *ἔξωθεν*. — Ζαμπέτα...

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Αἴ... ἡ κυρά!...

ΜΑΡΩ *εἰσερχομένη*. — Σιγύρισε γρήγορα... νὰ ξετινάξης τοὺς
 μπερντέδες... νὰ πᾶς νὰ ντυθῆς... νὰ ἐτοιμάσης τὸ γλυκό...

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἰδίᾳ*. — Τί τὴν ἔπιασε;

ΜΑΡΩ. — Ποῦ εἶνε ἡ Σοφία, ὁ ἀφέντης σου;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἄχ, κυρά μου... ὁ ἀφέντης... μὴ τὰ ρωτᾶς...

ΜΑΡΩ. — Τί;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐκεῖνος ὁ παναθεματισμένος ὁ μπαρμπέρης...

ΜΑΡΩ. — Αἴ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὸν ἔκοψε!...

ΜΑΡΩ. — Τί;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Καὶ τὸ τί τραβᾶ δὲ λέγεται!...

ΜΑΡΩ. — Πολύ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεξε!...

ΜΑΡΩ *ἀπερχομένη*. — Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ!...

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'

ΖΑΜΠΕΤΑ καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Μπρέ!... τώρα τὸ συλλογίζομαι πῶς εἶπε ὁ
 ἀφέντης γιὰ τὸ γιατρό!... Ἄμ' δὲ θὰ πῆγε ὁ Βασιλάκης;

ΣΟΦΙΑ. — Ζαμπέτα, γρήγορα... ἔλα νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ
 ροῦχα μου...

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τί ροῦχα νὰ ἐτοιμάσουμε;... θὰ πάρης σ' ἓνα
 μπογαλάκι ὅσα σοῦ χρειάζονται καὶ τ' ἄλλα θὰ τ' ἀφήσης τῆς
 Ζαμπέτας σου νὰ παντρευτῇ κι' αὐτὴ ἡ καυμένη...

- ΣΟΦΙΑ. — Δὲ θὰ σ' ἀφήσω ἐσένα τὰ φουστάνια μου ;
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Γιατί ;
- ΣΟΦΙΑ *περιφρονητικῶς*. — Ὅριστε μοῦτρα ποῦ θὰ φορέση τὰ ροῦχα τὰ δικά μου . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ *θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ὀσφύος*. — Δὲ σ' ἀρέσω παρακαλῶ ;
- ΣΟΦΙΑ. — Μάτια μου ! . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Καὶ εἶσαι καλλίτερη ἐσὺ ἀπὸ μένα ;
- ΣΟΦΙΑ. — Μπᾶ ! . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — ὦ, νὰ σὲ χαρῶ ! . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Κάμε μου τὴ χάρι νὰ μὴν εἶσαι αὐθάδης ! . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Πῶς εἶσαι τάχα κόρη τοῦ κὺρ Βερκάλη ;
- ΣΟΦΙΑ. — Σιώπαινε, ἀνόητη ! . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ποιὸς εἶνε ὁ ἀγαπητικὸς σου ;
- ΣΟΦΙΑ. — Ἐλα . . . σκασμός ! . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ *περιφρονητικῶς καὶ μορφαζουσα*. — Ἐνας μπαρμπέρης...πφ!...
- ΣΟΦΙΑ. — Ἴσια κ' ἴσια ὁ δικός σου μὲ τὸν δικό μου ;
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐμένα, κυρά μου, εἶνε δεκαεννέας . . . καὶ δὲν τὸν καταδέχεται τὸ δικό σου, ποῦ βάζει ἀβδέλλαις ξέρεις ποῦ . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Ν' ἀρπάξω τὴν καρέκλα . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ *προκλητικῆ*. — Δὲν κοπιᾶζ' ἡ μούρη σου ;
- ΣΟΦΙΑ *ἠπιωτέρα*. — Μὰ θέλεις νὰ μὲ σκάζης, Ζαμπέτα ;
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ὅχι . . . μὰ ἐπειδὴ τις καὶ ἦρθε λόγος . . . καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίζης πῶς εἶσαι καλλίτερή μου . . .
- ΣΟΦΙΑ *ἐν ὀργῇ*. — Ἐγώ ! . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐμένα, κυρία μου, εἶνε τὸ μέτωπό μου καθαρὸ, καὶ δὲν κρύβω τίποτε . . . τὸ κατάλαβες ;
- ΣΟΦΙΑ. — Ἐννοια σου, ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω . . .
- ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐσύ, ἐμένα ! . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Ἄν δὲ βάλω τὸ Βασιλάκη μου νὰ τοῦ σπάση τὰ κόκκαλα τοῦ δεκανέα σου νὰ μὴ μὲ λένε Σοφία.
- ΖΑΜΠΕΤΑ *καγχάζουσα*. — Χάχ, ἄχ, ἄχ ! . . . ἄ ! . . . μ' ἔκανες κ' ἐγέλασα ποῦ εἶχα ὄρεξι γιὰ κλάμματα ! . . .
- ΣΟΦΙΑ *ἀπερχομένη*. — Καλά ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'

ΖΑΜΠΕΤΑ καὶ εἶτα ΜΑΡΩ.

- ΖΑΜΠΕΤΑ *γελῶσα*. — ὦχ, κι' ἂν τοῦ τὸ εἰπῶ τί πανηγύρι ἔχει νὰ γείνη ! . . . δεκαπέντε μέραις θὰ τὸν δέρνη τὸ Βασιλάκη της.
- ΜΑΡΩ. — Τὰ ἐτοίμασες, Ζαμπέτα ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Μάλιστα, κυρία, έτοιμα είνε. . .

ΜΑΡΩ. — "Άμμε, πετάξου 'ς τὸ γιατρὸ καὶ πές του νά 'ρθη
ἀμέσως.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Θὰ είνε τέτοια ὥρα 'ς τὸ σπίτι του ;

ΜΑΡΩ. — Κάμ' ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω. . .

ΖΑΜΠΕΤΑ ^{ἰδία ἐξερχομένη.} — Κι' ἂν φύγη ἢ ἄλλη ;

ΜΑΡΩ. — 'Εδῶ εἶσ' ἀκόμα ;

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'

ΜΑΡΩ, ΒΕΡΚΑΛΗΣ

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{ὅστις ἐμφανισθεῖς πρὸ μικροῦ ἀριστερᾶ ἤκουσε τὴν διαταγὴν.} — Δὲν
εἶν' ἀνάγκη, Μάρω. . .

ΜΑΡΩ. — "Άφησε, καλέ. . . ξεύρω ἐγὼ τί ἔμπορεῖ νὰ ἔβγη ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ τί θὰ μοῦ κάμη ὁ γιατρός ;

ΜΑΡΩ. — Κι' ἂν σοῦ ἔκοψε καμμία φλέβα ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς παρειᾶς.} — "Ὀχ. . . πῶς μὲ τσούζει!

ΜΑΡΩ. — Βλέπεις ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Εἶπες τῆς Σοφίας νὰ ἐτοιμαστῇ ;

ΜΑΡΩ. — Τώρα θὰ τῆς τὸ εἰπῶ. . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πολὺ ἤθελα νὰ μὴν ἤρχονταν σήμερα ὁ
Ραγκίδης.

ΜΑΡΩ ^{ἥτις ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἐπιστρεφομένη.} — Πῶς θὰ σὲ ἰδῇ ἔτσι ;...
τί πειράζει ; . . . μ' αὐτὴ τῆ μαγουλίκα οὔτε φαίνεσαι κ' ἂν πῶς
εἶσαι ἀξούριστος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{τείνων τὸ οὔς.} — Κάποιος ἀνεβαίνει τῆ σκάλα. . .

ΜΑΡΩ. — Αὐτὸς θὰ εἶνε. . .

ΣΚΗΝΗ Κ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΔΕΚΑΣΤΟΣ καὶ ἐν τέλει ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μπᾶ ! . . . τί ἔπαθες, Γεώργη ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μ' ἔκοψε, ἀδερφέ, αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς ὁ μπαρ-
μπέρης. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ^{κατερχόμενος μετ' αὐτοῦ.} — Γι' αὐτὸ τὸν ἐπερίμενες
τόσην ὥρα ;

ΜΑΡΩ. — Νὰ ἰδῆς πῶς τὸν ἔχει κάνει. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Δὲ μ' ἀκοῦς ἐμένα. . . θές κουβέντα. . . θές
νὰ οἰκονομήσης καὶ μιὰ δεκάρα. . .

ΜΑΡΩ. — Ὀλίγο ἀκόμα καὶ τοῦ κατέβριζε τὸ μάγουλο . . .
 ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Νὰ σοῦ στείλω τὸν δικό μου . . . βάζει καὶ
 καλάϊς βεντούζαις . . .

ΜΑΡΩ. — Νομίζεις πῶς θὰ τὸν ἀλλάξῃ ; . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἄμ' ἄς πάη 'ς τὸ διάβολο . . . θὰ τὸν ἀφήσω
 τὸ παληάνθρωπο . . . ἔπειτα θὰ γείνη μιὰ μέρα καὶ ὑπουργός ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ὑπουργός ; . . . τότε νὰ τὸν πάρω ἐγώ ! . . .

ΜΑΡΩ. — Τί κάν' ἡ Ἐλενίτσα ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἀτυχία κι' ἀπὸ 'κεῖ, θὰ πᾶν' ἀπόψε σέ
 μιὰ συντροφιά.

ΜΑΡΩ. — Μὰ πρωτῆτερα ποῦ τὴν εἶδα δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγες τῆς ἤρθε ἡ πρόσκλησις.

ΜΑΡΩ. — Καὶ θὰ πάγῃ ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Γιατί ὄχι ;

ΜΑΡΩ. — Πῶς κάμνει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἀδερφέ . . . περίεργον
 πρᾶγμα ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Κάμνει πολὺ καλά . . . ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ
 τὸ παιδί της . . .

ΜΑΡΩ. — Μὰ ἔτσι τὸ καταστρέφει ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ἄδων Ἀριθ. 8.

Μπρὲ Μάρω, ἄκου . . . τὴ Σοφία
 νὰ τὴν ξανοίξῃς μιὰ σταλιά,
 δὸς της λιγάκι ἀλλεγρία,
 γιατί θὰ ἔρῃς κάνα μπεληᾶ.
 Τὰ νειάτα ζητοῦν φῶς, ἀγέρα,
 τραγούδια, χορό, μουσική,
 καὶ ὄχι δεσμὰ νύχτα μέρα,
 ὄχι σκλαβιά καὶ φυλακή !

Νειάτα θὰ ποῦνε, ἀλλεγρία,
 ξεφάντωμα, ἀποκρηαῖς,
 τὸ κλείσιμο καὶ ἡ νηστεία
 ἐγέννηκαν γιὰ τῆς γρηαῖς.
 Αὐτὸ κι' ἡ φύσις ὀρίζει
 καὶ πρέπει κανεὶς νὰ πεισθῇ
 πῶς ὅποιος ἐνάντια βαδίζει
 πικρὰ θὲ νὰ τιμωρηθῇ !

ΜΑΡΩ ἐξερχομένη. — Κύτταξε τὴ δουλειά σου, σέ παρακαλῶ . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Πολὺ καλά.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί καιρός εἶνε ἔξω, γιατί αὐτὸ ἀρχίζει καὶ μὲ τσούζει. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλὸς καιρός.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ γιατί μὲ τσούζει αὐτό; μήπως θὰ βρέξη;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μὴν τὸ συλλογίζεσαι. . . δὲν εἶνε τίποτε. . .

ΜΑΡΩ. διερχομένη τὴν σκηνὴν ἐν ταραχῇ καὶ ἐξερχομένη ἀριστερᾶ. — Καλὲ μὴν εἶδετε τὴ Σοφία; . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὲ τσούζει ποῦ μὲ δαιμονίζει; . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν. — Τί νὰ σοῦ κάνω ἐγώ; αὐτὰ νὰ τὰ 'πῆς τοῦ μπαρμπέρη σου. . . ποῦ ξουραφίζεσαι;

ΜΑΡΩ εἰσερχομένη δρομαίως. — Ποῦ εἶνε ἡ Σοφία; . . . δὲν τὴν εὐρίσκω πουθενά. . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πῶς γίνεται; . . . μὲ τσούζει. . .

ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη δεξιόθεν κραυγάζουσα. — Τρέξατε γρήγορα. . . μᾶς κλέβουν τὴ Σοφία! . . .

ΜΑΡΩ ἐξερχομένη ἐκ τοῦ βάθους. — Ἔ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ὁ Κουρκουλές.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ὁμοίως. — Τί;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ὁ μπαρμπέρης. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ὁμοίως. — Πῶς;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'

ΖΑΜΠΕΤΑ, εἶτα ΣΟΦΙΑ, κατόπιν ΔΕΚΑΣΤΟΣ.

ΖΑΜΠΕΤΑ γελῶσα. — Τῆς τὴν ἔφτειασα μιὰ χαρά! . . . Καλὰ ποῦ δὲν ἐπῆγα γιὰ τὸ γιατρό. . . Θὰ 'ξεπόρτιζε! . . . Δὲ μοῦ δίνεις τὰ φουστάνια σου; . . αἱ; νὰ κ' ἐγώ. . . ἄμ' τί θαρρεῖς;

ΣΟΦΙΑ εἰσερχομένη ἀριστερόθεν καὶ ἐπιτιθεμένη κατ' αὐτῆς. — Ἐσὺ μοῦ τὰ 'καμες ὅλα, συχαμένη! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ ἀμυνομένη. — Ὦχ! . . .

ΣΟΦΙΑ συλλαμβάνουσα αὐτὴν ἀπὸ τῆς κόμης ἐνῶ ἔξω ἀκούονται φωναί. Ἄπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, μέσα εἶνε. . . ἔφυγε. — Νὰ σὲ ξεμαλλιᾶσω μιὰ φορά γιὰ νὰ ἰδῆς.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους καὶ διαχωρίζων αὐτάς. — Σοφία, Σοφία. . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄχ, θεῖε μου. . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ξέρεις ἀφέντη. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Φύγε ἀπ' ἐδῶ ἐσύ, ἀνόητη! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ ἀπερχομένη ἰδίᾳ. — Τῆς τὰ ξερρίζωσα ὅμως τὰ μαλλιά! . . .

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'

ΣΟΦΙΑ, ΔΕΚΑΣΤΟΣ, ΜΑΡΩ, ΒΕΡΚΑΛΗΣ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ έκπληκτος. — Πῶς τὸ ἔκανες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Σοφία μου ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ εἰσερχόμενος δεξιόθεν. — Τί συμφορὰ ἦτον αὐτὴ ;

ΜΑΡΩ εἰσερχομένη ἀριστερόθεν. — Κατηραμένη, τί μᾶς ἔκανες ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ προασπίζων τὴν Σοφίαν καὶ προσπαθὼν νὰ καθυστερήσῃ αὐτούς. —

Μὲ τρόπον, μὲ τρόπον . . .

ΣΟΦΙΑ. — Τί σᾶς ἔκανα ; . . . τὸν ἀγάπησα . . . νὰ . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Σιωπή ! . . . καὶ μὲ τσούζει περισσότερο . . .

ΜΑΡΩ κλείουσα θύρας καὶ παράθυρα. — Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τίποτε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ποιὸς ἤμποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ;

ΜΑΡΩ. — Ἐπειτ' ἀπὸ τὴν ἀνατροφή ποῦ τῆς ἐδώσαμε ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Αὐτὰ κάμνει ἡ ἀνατροφή σας . . .

ΜΑΡΩ. — Κύτταξέ τὴν τὴν ὑποχρίτρια ! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κ' ἐγὼ νὰ τὴν θαυμάζω γιὰ τὴν ἀπλότητά της . . .

ΜΑΡΩ. — Ἄμ' ἐγὼ ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀγρίως. — Γχερεμίσου ἀπ' ἐδῶ ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὅστις ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐπεφάνη πρὸ τῆς θύρας. — Ἀγάλι' ἀγάλια, παρακαλῶ . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐν ὀργῇ. — Ἐσύ, μαγκούφη ! . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Δέ σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ βρίζετε τὴ γυναῖκα μου . . .

ΠΑΝΤΕΣ ἐμβρόντητοι. — Τὴ γυναῖκά του ! . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἐχω δικαιώματα ἐπάνω της ! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀρπάζων ἐδῶλιον. — Στάσου νὰ σοῦ δείξω τὰ δικαιώματά σου . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ περιβάλλον τὴν Σοφίαν. — Πατέρα, γιὰ τὸ Θεό . . . πρόσεξε μὴ κτυπήσῃς τὸ ἐγγονάκι σου . . .

ΠΑΝΤΕΣ ἐνῶ τὸ ἐδῶλιον πίπτει τῶν χειρῶν τοῦ Βερκάλῃ. — ὦ ! . . .

ΜΑΡΩ καλύπτουσα τὸ πρόσωπόν της. — Πῶ, πῶ ! . . . ἔχαθήκαμε ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλὲ δὲ βαρύνεσαι . . . φέρε τὰ στεφάνια τώρα
νὰ τελειώνωμε . . . καὶ νὰ τοὺς πάρω μάλιστα καὶ τοὺς δύο ἔς τὸ
θέατρο ἀπόψε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί ἦταν αὐτὰ ποῦ ἐπάθαμε, γυναῖκα ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ *περιχαρῆς*. — Ἡῦρα τέλος πάντων συντροφιά καὶ δὲ
θὰ πάω μόνος.

ΜΑΡΩ. — Ἄχ, ἄντρα μου, ποῖος τὸ ἐπερίμενε ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ *γελῶν*. — Ποῖος ; . . . ἐγὼ . . . ἐγὼ τὸ ἐπερίμενα . .
καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι . .

ΣΚΗΝΗ ΚΔ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Κυρία . . . ἓνας κύριος Ραγκίδης σᾶς ζητᾷ . . .
νὰ τοῦ 'πῶ ν' ἀνέβη ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ *γελῶν*. — Μὲ τὴν ὥρα του ἦρθε κι' αὐτός ! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *χειρονομῶν πεφοβισμένος καὶ χαμηλοφώνως*. — Πές πῶς δὲν
εἶνε κανένας ἔς τὸ σπίτι . . .

ΜΑΡΩ *ὁμοίως*. — Κανένας, κανένας, κανένας ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ *γελῶν ἰδίᾳ*. — Ἐμεῖς θὰ ἔχωμε βαπτίσια μεθαύριο
κ' ἡ εὐγενεία του ἔρχεται γιὰ γαμπρός !

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *πρὸς τὴν Σοφίαν*. — Μιὰ χαρὰ τὰ καταφέραμε . . .

ΣΟΦΙΑ. — Σῶπα καὶ σ' ἀκούει ὁ θεῖος.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ *γελῶν*. — Ἡ ἀθῶα περιστερὰ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *ἄδων Ἀριθ. 9*.

Ἀἴ τί νὰ γείνη πλειὰ
ἀφοῦ ἦλθε καλὰ ἡ δουλειά,
καὶ ἡ μπαρμπερικὴ
δὲν εἶνε θαρρῶ πολὺ κακὴ.
'Αντὶ νὰ πεινᾷς
μπαρμπέρης ἄς εἶνε καὶ τινᾷς.

ΠΑΝΤΕΣ

Θὲ νὰ κόβη βεντούζαις
ἔς τὴν πεθερά·
τῆς ἄλλης θὰ κάνη τὰ κατσαρὰ
καὶ πάει μιὰ χαρὰ !

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Δέν εἶνε δὲ κακὴ
 ἡ μπαρμπερική
 φθάνει μόν' ὁ μπαρμπέρης
 νὰ μὴν εἶν' χασομέρης.
 Ἐγὼ μπαρμπερειό,
 κι' αὐτὴ μαγερειό.

ΠΑΝΤΕΣ

Καλὲ ἀκοῦς ἐκεῖ,
 ἔχει γοῦστο κ' ἡ μπαρμπερική·
 θὰ βρίσκη δουλειά,
 τῆς μιᾶς θὰ σγουραίνη τὰ μαλλιά...
 σὰν ἔχη καιρὸ
 θὰ ξουραφίζη μιὰ χαρὰ
 τὸν πεθερό!

ΔΗΜ. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ